

# El Mossèn Geis que jo he conegut

per Mossèn Joan Busquets i Masana, Rector de Sant Feliu

**H**a mort Mn. Geis. Podria dir que ha mort als meus braços: va voler, expressament, que fos jo qui li administrés el Sagrament de la Santa Unció. Feia poc que li recitava les oracions i jaculatòries de la recomanació de l'ànima, que ell seguia tremolosament amb el moviment insinuat dels llavis. Pausadament la ranera mortal s'anà fent més lenta i silenciosa fins a expirar.

N'he vist moltes de morts. Totes m'han impressionat i les he sentides. Com a capellà he procurat conservar la serenitat i transmetre-la als altres. En aquest cas no he pogut. He plorat, ho confesso, perquè me l'estimava i sabia que ell també m'apreciava.

I és que Mn. Geis fou d'aquelles persones que et dol no haver conegut abans i més a fons. Te n'adones quan ja és tard, quan gairebé no hi ha res a fer.

La primera notícia de Mn. Geis era de temps llunyans, quan al Seminari cantàvem algun motet del seu repertori. Més tard, de tant en tant, llegia a la premsa alguna notícia ocasional referent a la seva producció literària o musical.

No fou fins la vigília d'arribar a Sabadell, com aquell que diu, que vaig començar a conèixer-lo més a fons. Era un ampli reportatge publicat, em sembla recordar al diari *Avui*, i escrit pel bon amic Sr. Cuscó, qui m'apropà al que poc temps després seria el meu lleial i zelós col.laborador en la Parròquia de Sant Feliu.

D'ençà d'aquell moment i fins a la seva mort, la presència i companyia de Mn. Geis ha estat constant.

Com si fos la meva estrena en la feina parroquial em vaig trobar immers en l'organització de l'Any de Mn. Geis. Una nombrosa colla de bons amics i admiradors de la personalitat i de l'obra de l'eximí poeta i músic, s'encarregava d'organitzar un homenatge amb motiu de complir els 80 anys de vida i els 53



d'estança a les nostres ciutat i parròquia.

De bell antuvi, ho confesso sincerament, tot aquell entusiasme dels membres de la Comissió em semblava exagerat, que no n'hi havia per tant. Però de seguida, quan ells em contagiaren l'amistat i simpatia envers el bon sacerdot que ens ha deixat, no sols veig que

tenien raó de sobres sinó que fins i tot ens quedàrem curts pel que ell es mereixia.

Finit l'homenatge amb la trista coincidència de les defuncions, gairebé simultànies, de les seves germanes Rosa i Narcisa, que tant afectaren Mn. Geis, he tingut l'ocasió d'ampliar la meua coneixença, de fer-la més profunda, de descobrir sota el poeta i el músic, l'home i el sacerdot. Penso que ha estat l'època més humana de la seva vida. Es trobava sol, sense les germanes, fora del pis que havia anat tapissant amb llibres i papers. Era ell i els seus records. S'havien estroncat la seva musa poètica i la seva creativitat musical. Li restava sols la il.lusió per continuar tocant l'orgue i servint com a sacerdot el culte de la Parròquia. Volia morir -ho havia dit diverses vegades- com a sacerdot i al peu de l'orgue.

Aquesta època és la que jo he viscut al costat de Mn. Geis. Han estat les darreries d'una densa vida, com si fossin les escorrialles d'un preuat nèctar.

Quan abans o després de la seva missa comentàvem els esdeveniments d'actualitat, per mi era una lliçó pràctica d'història. He après més de Sabadell i dels seus homes escoltant les anècdotes que anaven aflorent en la conversa diària dels seus records que no pas llegint els documentats treballs dels bons historiadors de la nostra ciutat.

Amb fina ironia analitzava els fets que havia viscut en el transcurs de la seva llarga i rica vida. Ell, com qualsevol ancià, era reticent davant els canvis de l'Església i de la societat, però tenia la virtut de confiar en les persones i de no posar-hi entrebancs.

Aquest és el company i el mestre que jo he perdut. Volia morir com a sacerdot i al peu de l'orgue. Per aquesta raó vaig creure que la cambra per vetllar-lo havia d'estar al Baptisteri, és a dir, a l'església i sota l'orgue. ■